

Оманливе коло

КУПИТИ

Від автора бестселера «Чорне весілля»

Подорож до Індії з коханою Анітою не допомогла кіносценаристу Оресту подолати творчу кризу. Ба більше: знайомство з похмурим культом богині Калі спровокувало повернення кошмарів, у яких гине він або його дівчина. Ще й, коли ворожка пропонує колоду Таро, він витягає «Похмурого Женця» - карту смерті чи переродження...

У пошуках сюжету для нового сценарію Орест за порадою друга звертається до штучного інтелекту, на ім'я Пандора. Спілкування з ШІ, а також телефонний дзвінок від таємничої незнайомки допомагають йому скласти канву сюжету: убито дівчину письменника, тож до розслідування той долучає ворожку та штучний інтелект. Але роботу над сценарієм доведеться перервати: налякана і схвильована Аніта повідомляє, що за нею стежать ще з Індії.

Подобиці вигаданої історії починають втілюватися в життя, й Орестові доведеться з'ясувати, що це - попередження долі чи диявольська злочинна схема.

```
stickers:
    wall[v] = (function() {
        return function() {
            if (!k.id) {
                // wrap with authentication
                each(['markAsSpam', 'like'], function(v) {
                    wall[v] = (function() {
                        return function() {
                            if (!v.id) {
                                Widgets.oauth
                            } else {
                                return func.apply(wall,
                                arguments);
                            }
                        }
                    })(wall[v]);
                });
            } else {
                return func.apply(wall,
                arguments);
            }
        }
    })();
});
break;
```


СЕРГІЙ
ПОНОМАРЕНКО

ОМАНЛИВЕ КОЛО

РЕАЛЬНА ТІЛЬКИ ВЛАСНА СВІДОМІСТЬ

КСД

СЕРГІЙ
ПОНОМАРЕНКО

ОМАНЛИВЕ КОЛО

Роман

ХАРКІВ
2024 КСД

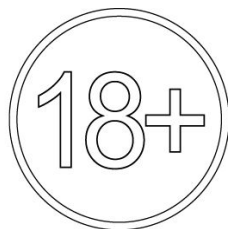

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0863-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Дизайнер обкладинки *Дар'я Ніка*

Пономаренко С.

П56 Оманливе коло : роман / Сергій Пономаренко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 336 с.

ISBN 978-617-15-0651-0

Подорож до Індії з коханою Анітою не допомогла кіносценаристові Оресту подолати творчу кризу. Ба більше: знайомство з похмурим культом богині Калі спровокувало повернення кошмарів, у яких гине він або його дівчина. Ще й, коли ворожка пропонує колоду Таро, він витягає «Похмурого Женця» — карту смерті чи переродження...

У пошуках сюжету для нового сценарію Орест за порадою друга звертається до штучного інтелекту на ім'я Пандора. Спілкування з ШІ, а також телефонний дзвінок від таємничої незнайомки допомагають йому скласти канву сюжету: убито дівчину письменника, тож до розслідування той долучає ворожку та штучний інтелект. Але роботу над сценарієм доведеться перервати: налякана і схвильована Аніта повідомляє, що за нею стежать ще з Індії.

Подробиці вигаданої історії починають втілюватися в життя, й Орестові доведеться з'ясувати, що це — попередження долі чи диявольська злочинна схема.

УДК 821.161.2

© Пономаренко С. А., 2023

© Depositphotos.com /Maximusdp, обкладинка, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

Глядіть же, чувайте, не знаєте бо, коли той час настане.
Євангеліє від Марка 13:3

Визнання обману — це його кінець... Тому, коли ти бачиш, ким ти не є, реальність
«хто ти є» виникає сама собою.
Екгарт Толле, «Нова земля»

Пролог. На Десні

Глибока ніч, та через повний місяць і зоряне небо дуже ясно. Спекотний день перейшов у задушливий вечір, а потому — в таку ж безвітряну ніч. На безлюдному березі річки, біля самої води, на піску просто в одягу лежать молодий чоловік і дівчина.

— У дитинстві я мріяв стати чарівником, щоб допомагати людям втілювати їхні мрії в життя, — каже молодик, повернувши голову до дівчини і не зводячи з неї сумних очей.

З якоюсь тугою та надією дівчина дивиться вгору, на зоряне небо:

— Наче Гаррі Поттер?

Розмовляючи, вона продовжує пильно дивитися на небо, наче боїться прогаяти послану звідти якусь звістку.

— Моє дитинство минуло раніше, ніж вийшов перший роман про цього хлопчика-чарівника, — трохи нервово відповів він. — А ти ті книги читала?

— Ні. Але не тому, що не хотіла чи була достатньо дорослою. Відкладала на той час, коли в мене будуть діти, щоб разом з ними прочитати ці чудесні магичні історії. Та вже не прочитаю...

— Якби в тебе з'явилася можливість попросити чарівника виконати твоє бажання, що б ти попросила?

— Ще підлітком, коли дізналася, що смерті не минути, я почала захоплюватися книжками, де персонажі отримували вічне життя. — Вона сумно всміхнулася. — Тому я, звісно, попросила би вічне життя і молодість! Бо якщо не буде молодості, то навіщо треба вічне життя?

Раптом її обличчя скривилося, і тіло почало тремтіти, наче вона несподівано дуже змерзла. Молодик обійняв її, немов збираючись відігріти її теплом свого тіла.

— Дія ліків закінчується, — через силу вимовила вона. — Час! Поки я можу хоч так триматися.

— Може, повернемося? За годину вже будемо в тебе вдома, а там...

— Ні! — цокаючи зубами, відповіла вона. — Роби, як ми домовилися, — ти обіцяв!

Молодик тяжко зітхнув, піднявся і взяв дівчину на руки. Вона була надзвичайно легкою, тяжка хвороба забрала в неї всі сили, що вона мала, і все, до чого прагнула, проте так і не отримала. Одягнутим він

почав входити у воду. Тіло дівчини затремтіло ще більше, хоча вода поки не торкнулася її.

— Повертаймося! — хрипко сказав він і зробив крок назад.

— Ти мені обіцяв! — знову нагадала вона. — Якщо повернешся, то я зненавиджу тебе! *Tu m'as promis!*¹ Я не хочу, щоб *Tu es foutu!*²

— Так. Я обіцяв, — глухо промовив молодик і знову пішов вперед.

Вода торкнулася її тіла і наче цим заспокоїла. Вона стала менш тремтіти і не так важко дихати.

— Стій! — наказала вона.

— Повертаємося? — з надією запитав він.

— Дякую тобі за цей чудовий вечір і ніч! Я кохаю тебе! Йди, не зупиняйся!

— Я теж тебе дуже кохаю! — сказав молодик і рушив далі.

Вода піднімалася все вище, він дивився їй в обличчя і бачив, як поступово її захлеснуло з головою. Вона стиснула рота, хоча могла підняти голову і ковтнути повітря. Замість цього вона відкрила рот, видихнула повітря, і вода ринувся їй в легені. Її тіло почало борсатися, трястися від кашлю і судом, та без сторонньої допомоги вона не могла виштовхнути з легень воду. Хоча це продовжувалося кілька хвилин, для нього вони здалися вічністю. Нарешті вона застигла з широко розплюшеними очима. Весь цей час він дивився на неї, не відводячи очей.

«Що я наробив!» — блискавкою промайнула в його голові думка. Він швидко повернувся на берег і спробував вичавити з дівчини трекляту воду, повернути до життя. Та даремно. Вона була мертвою. Йому довелося повернутися до плану, задуманого нею. Він роздягнув її, витер рушником тіло і знову одягнув, але в сухе — домашню піжаму. Затим переніс її до моторного човна, на якому вони приїхали в це чудове місце, пам'ятне для них обох. Їй так подобалася ця деснянська затока, схована від багатолюдних відвідин, через те що сюди важко було добиратися.

Виїхавши із затоки в стромовину течії Десни, він вижав повний газ, швидко рухаючись в напрямку Дніпра і Києва. Напроти нього напівлежало тіло коханої дівчини, її очі були розплющені. В голові чоловіка снували уривчасті думки — він не розумів, що робити далі, попри те що вони разом заздалегідь склали детальний план дій.

«Я приводжу її додому, — промовляв він як мантру, — зараз ніч, тому малоймовірно, що натраплю на когось. Та про всяк випадок піднімусь до неї через чорний хід пішки. Покладу її на ліжко, наче вона померла уві сні. Доглядальниця, що приходить о восьмій, знайде її. Викличе швидку та поліцію. Навряд чи направлять тіло на розтин — її діагноз відомий — четверта стадія раку легень, — тому смерть не повинна викликати підозри. Зовнішньо картина смерті дуже схожа, якби вона померла безпосередньо від карциноми, тому тільки розтин зміг би виявити справжню причину».

Моторний човен почав проходити під мостом, лампи якого освітили тіло померлої, і він здригнувся від жаху. Зіниці її очей перетворилися в ледь помітні крапки, а рот скривився, і йому здалося, що вона осудливо дивиться на нього із диявольською моторошною посмішкою.

¹ Ти обіцяв (фр.) — слова з пісні «*Tu es foutu*» французької співачки Інгрід. (Тут і далі прим. авт.)

² Ти облажався (фр.)

Над набережною Манікарника-гхат³ нависли фіолетові сутінки. Спускаюся безкінечними, як Всесвіт, сходами. Попереду кілька індусів у білих одержах несуть ноші з небіжчиком, накритим червоногарячою накидкою. Дзвінкими голосами вони постійно горлають: «Рам нам сатья хе!»⁴, — чим дуже дратують. Що з ногами? Вони наче налиті свинцем, ледве долаю сходишки. Серед брудної, коричнево-жовтої води Гангу бачу виснажених темношкірих старців, ходячих кістяків, які зайшли до пояса у воду, нахилиються, із задоволенням п'ють її, заражену брудом і мікробами. Від цього видовища мене верне та починає нудити.

Носії передають похоронні ноші кошатим і бородатим чоловікам, майже голим. З голови до ніг ті перемазані золою із вогнищ, їхня шкіра брудного сірого кольору. Це агхорі — найтаємничіша секта Індії, служителі культу богині Калі. Вони встановлюють ноші на бетонні тумби й починають готувати похоронне вогнище, обкладаючи хмизом мерця, на грудях якого лежить вінок з білих лотосів — символ воскресіння. Мрець — не індус, а молодий білошкірий чоловік! Його обличчя напрочуд мені знайоме, і це дивно. Звідки я можу його знати? Закінчивши з хмизом, агхорі підпалює факелом багаття. Полум'я миттєво розростається, стає все більшим, охоплюючи померлого з усіх боків, не торкаючись обличчя. Продовжую напружувати пам'ять, намагаючись згадати, чому він мені здається знайомим. Раптом повіки небіжчика здригнулися, і його очі вирячилися! Я заляк від страху. Його спалюють живцем? І тут я впізнаю мерця — та це ж я сам!

Жах стискає серце, перехоплює подих, і я горлаю з усієї сили! Здається, ще мить — і полечу у безодню, і... я розмикаю повіки. Від пережитого в легенях недостатньо повітря, я не можу наді'хатися і заспокоїтися. «Це сон, тільки сон», — вмовляю себе. Мене хитає, наче я стою на палубі корабля під час шторму, я хапаюся рукою за стінку. Поступово приходжу до тями. Навкруги напівтемрява, тому не можу зрозуміти, де я. Точно знаю тільки, що не вдома.

Поступово пригадую: прилетіли в Бориспіль вночі, бо рейс з Мумбаї затримався, затим поїхали ночувати до Аніти. Я у неї вдома, і моя хвороба зараз підступно нагадала про себе. Мені ніяково перед дівчиною, я дивлюся вбік ліжка і не можу роздивитися — вона вже встала чи ще досі спить? Та навряд — мій крик кого завгодно підніме. Наче сурма Судного дня.

— Розкрити штори! — команду вголос.

У квартирі Аніти впроваджена система *digital house* — «розумний будинок», — і всі необхідні операції виконує «розумний» процесор, отримавши голосову команду. Штори повільно розсунулися, і поступово всередину кімнати увірвалися яскраві сонячні промені, які скоро все заповнили світлом. Через величезні панорамні вікна відкрився чудовий огляд на сріблястий каскад невеличких фонтанів, які наче збігають униз до вулиці Академіка Філатова. Недарма цей житловий комплекс має назву «Бульвар Фонтанів».

Збентежено дивлюся на пусте ліжко із зім'ятим простирадлом і з полегшенням зітхаю — дівчини не було в кімнаті, коли в мене стався раптовий напад. Повертаюся до величезного, наче стадіон, ліжка, яке до того ж має подібну округлу форму. Аніта у всьому любить оригінальність і винятковість, навіть якщо це позначається на зручності. Коли я вперше ночував у цьому ліжку, то ніяк не міг заснути, хоча перед цим втомився від бурхливих любовощів.

Як тільки опинився в ліжку, сон пропав, і мною заволоділи невеселі думки. «От дідько! Знову ходжу під час сну! А здавалося, що з цією підступною хворобою покінчено назавжди».

Скільки було проведено сеансів з психотерапевтами, скільки пігулок з'їдено, а воно, як і раніше, нагадує про себе. Яка причина виникнення цієї хвороби, досі достеменно невідомо. Чи це таким чином сигналізує нервова система на отриманий попередньо стрес? Є навіть припущення, що вона зв'язана з деякими генетичними факторами, і це прояв майбутнього психічного захворювання. Напевно, я зарано кинув уживати пігулки, доведеться знову про них згадати. Добре, що вдома вони є».

Ця хвороба почалася після небезпечної пригоди під час поїздки в Домінікану, куди Вовчик спокусив мене разом з ним злітати. Вже на другий день ми відправилися на дайвінг в печеру Ла Сирена, поблизу

від столиці Санто-Домінго. Назва цієї печери зовсім не стосується міфічних сирен і в перекладі означає «спокій». Печера Спокою. Здається, нейтральна назва, та насправді має зловісний підтекст. Нашим провідником у печері став балакучий метис Мігель, який народився в Мексиці, а тут, на острові, жив три роки, називаючи себе нащадком мая. Він добре розмовляв англійською, і в нас не було проблем зі спілкуванням. Ла Сирена — це карстова печера, наповнена прісною водою, і це був мій перший дайвінг в підводну печеру. Мігель провів з нами інструктаж, зразу налякавши, що печерний дайвінг дуже небезпечний через неможливість у випадку аварійної ситуації винирнути на поверхню. Він наголосив, що існує золоте правило: у печерах можна витратити лише третину повітря з балона, бо решта залишається на непередбачені випадки, від яких не гарантує найнадійніше спорядження.

— Ви повинні йти за мною, весь час тримати мене в полі зору, — говорив він. — Там темно, ваші очі — це ваші ліхтарі, ваш путівник — це світло мого ліхтаря. Печери не люблять легковажності до себе. — І тут він осідлав свого любимого коня, згадавши Батьківщину і те, що він потомок мая, хоча і метис: — Мій народ, мая, називав такі печери-сеноти *dzonot*, що означає щось глибоке і жахливе. Вважалося, що такі підземні колодязі є входом до світу мертвих. Тож, якщо не хочете потрапити у світ мерців, тримайтеся ближче коло мене.

Як пізніше виявилось, його слова ледве не стали пророчими: я загубився в підводній печері і трохи не загинув. В ті останні секунди, коли повітря в моєму балоні закінчилося і свідомість почала згасати, я виплюнув загубник і за мить був готовий наковтатися води, та мене, майже непритомного, знайшов Мігель. Він передав мені свій загубник, і я з жадібністю ковтнув повітря. Ми дихали по черзі залишками повітря в його балоні. Мігель драйвер-професіонал, тому дихає під водою дуже економно, через це повітря в нього залишилося, в той час коли в мене за той же проміжок часу вже закінчилося. Та чи достатньо його буде нам, щоб дочекатися допомоги?

Коли у нас майже закінчилося повітря, припливла підтримка — безіменний помічник Мігеля, який нам допомагав одягатися перед зануренням. Він захопив із собою додатково 12-літровий балон з двома окремими регуляторами. Саме з ним ми потихеньку вибралися із кам'яної пастки.

З того часу ночами мені почала снитися ця печера, кам'яне склепіння над головою і те, як закінчується в балоні повітря і я задихаюся. Потім на зміну цим снам прийшли інші, не менш моторошні, але більш фантастичні. Я почав ходити ночами із заплющеними очима, подібні напади почастишали, довелося звернутися по допомогу до лікарів. Прокидаючись, звільняючись від стану сомнамбулізму, я щосили кричав, лякаючи того, хто поруч. Можливо, через це Софійка зі мною і розсталася? Ні, вона пішла від мене ще до цієї хвороби. Завдяки зусиллям лікарів, що прописали мені сильнодіючі препарати, та сеансам гіпнозу ця хвороба поступово відступила, і я сподівався, що назавжди.

Я став зустрічатися з Анітою, переконаний, що хворобу поборено. Та сьогодні недуга знову нагадала про себе.

Згадалася остання бесіда з лікарем-психотерапевтом Леонідом Миколайовичем Гарущенком, який мене лікував пів року. Коли я запитав, чи можливі у мене в подальшому прояви сомнамбулізму, він відповів:

— Все що повинні були зробити, ми зробили — тепер справа тільки за вами.

— Що, знову треба буде вживати ліки?! Я вже на них й дивитися не можу!

— Живіть нормальним життям, — заспокоїв він, — обов'язково займайтеся спортом, але без фанатизму. І запам'ятайте — ви повинні уникати стресових ситуацій, надзвичайно сильного збудження, великих психічних навантажень, бо саме вони можуть привести до рецидиву хвороби. Та й про пігулки теж не забувайте.

Нашу поїздку до Індії важко назвати відпочинком, як я собі його уявляю. Вона була дуже насичена подіями, не завжди приємними і цікавими. Різка зміна клімату, неймовірна спека, постійне долаття великих відстаней, регулярна нестача сну, бо кожного ранку ми вставали дуже рано, а лягали спати далеко за північ. А ночі, проведені в джунглях, через забаганки Аніти були зовсім жаліві! Сну немовби й не було, бо яких тільки звуків там не почуєш вночі, а ще й навколо кишить безліч кусючих комах! Все це викликало в мене втому, як фізичну, так і психічну.

Із самого дитинства я займався спортом, та й зараз постійно відвідую басейн і спортзал, слабаком і ботаном мене не назвеш. Тільки, на відміну від Аніти, маю зовсім інше уявлення про відпочинок. Вона — людина дії, екстремалка, валятися на шезлонзі на березі океану — не для неї. Здавалося б, чому, попри те що ми маємо такі протилежні уподобання, нас все одно тягне одне до одного і ми відчуваємо себе дуже комфортно разом?

Дивуюся звичці Аніти дуже рано вставати. У неї день розписаний по годинах і завжди багато справ. Якимось її запитав: «Куди ти завжди так поспішаєш?». І вона відповіла: «Спішу жити!».

Я ж працюю сценаристом, а творча професія не любить поспіху. Тому вирішую: повалятися у ліжку ще десять-п'ятнадцять хвилин зайвим не буде. Бо не люблю квапитися, хоча на роботі усі мене підганяють: продюсери, режисери, постановники сцен, художники, актори.

В думках повертаюся до недавнього сну. Оце так страхіття наснилося! Один тільки вигляд агхорі в смердючому Варанасі чого вартий! Носять на собі моторошні амулети з людських кісток і обов'язкову чашу з людського черепа. Їх єдину одежу складають клапті тканини, які ледве прикривають статеві органи, та ланцюги, намотані на стегна, які сповіщають оточуючим про целібат. Кажуть, що агхорі тільки з вигляду страхітливі, а взагалі цілком безпечні, не агресивні. Дзуськи! Миролюбні канібали, які поклоняються богині смерті Калі! Вони не приховують, що раз на місяць їм конче потрібно поласувати людською плоттю, яку вони крадуть з поховальних вогнищ. А влада й поліція дивляться на ці їхні вибрики крізь пальці. Хоча що мені до того? Хай хоч на голові ходять! Напевно, такі враження від поїздки в поєднанні з нескінченною втомою, болісним сном і визвали в мене напад сомнамбулізму.

Мій погляд падає на стінний годинник — і я згадав! От дідько! Та мене ж чекають на роботі! Як це я забув?! Стрімко підхоплююся з ліжка, лаючи себе: «Чого, дурень, знову ліг? Вже дев'ята! Генеральний, мабуть, лютує, бо я і так запізнився з поверненням».

Несподівано відчинилися двері кімнати, і почулося на рівні підлоги буркотливе гудіння. Білий диск діаметром майже в пів метра загрозливо наближається до ніг, залишаючи після себе вологу смугу. Хай йому грець! Та це ж робот-пилосос взявся за щоденну роботу!

Авжеж прикольно, подібно деміургу, сказати: «Да буде світло!» — і воно з'являється. Або не перейматися температурою і кондиціонуванням повітря в квартирі — вони весь час комфортні. Чи тим же прибиранням, пранням у свою відсутність і бозна-чим ще. Я ще не вивчив всього, на що здатна ця *digital house*, бо вона мені не потрібна. В квартирі Аніти через цю автоматизацію-роботизацію в мене виникає відчуття, що, крім нас, тут ще є хтось третій, невидимий, який стежить за нами.

У мене квартира не така шикарна і не розумна, та вона задовольняє мене, людину творчу. Навіщо мені треба, щоб щось само по собі вмикалося і відволікало цим, хоч і робило корисну справу?

Квартира в Аніти, наче той полігон, — 135 метрів, заблукати можна! Шльопаю в тапках до ванної кімнати, за дверима чується хлюпотіння води, гудіння насоса для джакузі і гучна музика. Для пристойності, перед тим як увійти, стукаю в двері, хоча за таким шумом, вона, звісно, не почує. Так і є, швидко заходжу всередину. Верхнє світло вимкнене, напівтемрява, працює тільки підсвічування в джакузі. Серед бульбашок, в мерехтливому різнобарвному світлі, бачу звабливе оголене жіноче тіло. Аніта не відреагувала на мою появу, лежить на спині із заплющеними очима. Русалка в нірвані, і годі.

— Піду в душ, бо треба їхати в кінокомпанію, — перекрикую музику, щоб привернути її увагу.

— Нема питань, любий! Чи тобі потрібно спинку потерти? — Аніта говорить не розплющуючи очей. — Тоді лізь до мене, місця достатньо.

— Пропозиція дуже заманлива, та мене чекають на роботі.

Я заходжу в душову кабінку і після контрастного душу відчуваю себе бадьорим. Коли виходжу, Аніта, як і раніше, лежить незворушно у ванній серед бульбашок. Це її фішка, в такому положенні вона може перебувати годинами. Зачісую мокре волосся перед великим дзеркалом, де відображаюся в повний зріст, і аналізую без крихти нарцисизма: «Ладна, міцна статура, хоч і без кубиків пресу, приємне обличчя з карими очима, а русяве волосся можна і підстригти — не люблю, коли відростає і висить на вухах. Кажуть, що в чоловікові зовнішність не головне, але й не настільки незначне».

— Мені приснилося Варанасі з його жахливими агхорі та обрядом спалення мерців! — сказав я, і мене аж пересмикнуло від згадки.

— Жени геть подібні сні, любий! Я ніколи жахи не додивляюся, зразу прокидаюся.

— В мене так не виходить. Дуже сильні враження від поїздки й тих агхорі. Від самої думки про їх спосіб життя мене починає нудити.

— То й не думай про них, коханий. Я теж погано спала і почуваюся виснаженою, та це тільки акліматизація. Треба попити мінеральної водички, і стан поліпшиться.

— Каву тобі зробити? — пропоную перед тим, як вийти.

— Поки не хочу. А ти поснідай, в холодильнику щось знайдеш.

— Обов'язково, люба. Які плани на вечір?

— В мене двохгодинний коучинг «Як стати сильною і незалежною жінкою». Потім зустріч з групою підтримки в кав'ярні, можливо, вона затягнеться. Подзвони мені після одинадцятої, якщо для тебе буде не запізно.

— Займайся своїми справами, кохана, краще завтра зателефоную. Не знаю, що мене чекає на роботі. Може, зразу запряжуть і почнуть поганяти. В планах — повний метр і дванадцять серій для першого сезону. Якщо тізер пройшов, то зразу в бій, і вільного часу буде обмаль.

— Знову будеш тижнями не відходити від комп'ютера?

— Хто б нарікав! Ти більше за мене завантажена своїми блогами і фанатками. Краще побажай удачі!

— Нехай щастить, коханий! Не забудь відігнати на СТО мій автомобіль, ти обіцяв!

— Обов'язково, мила! Ключі вже взяв.

Заглядаю в холодильник і подумки лаю «розумну систему», якою ніяк не навчуся самотійно користуватися. Добре, що кавомашина не підключена до єдиної системи. Задовольняюся подвійною порцією кави і холодними бутербродами з сиром і ковбасою. Та все ж до Аніти довелося звернутися, бо виявив заблокованими вхідні двері.

— Щоб не втік! — розсміялася Аніта і дала команду процесору розблокувати двері. Пообіцяла більше так не робити.

На ліфті опускаюся в прибудинковий паркінг. З нього виїжджаю на *Porsche* Аніти. Зразу відчуваю високий клас автомобіля і свою значимість в очах водіїв інших машин на дорозі. Вирішую спочатку їхати на роботу, а вже після — на СТО. Аніта перед поїздкою невдало

паркувалася і трохи обідрала бік своєму дорогому диву, треба буде його підфарбувати.

Молодець дівчина! Двадцять дев'ять років, а вже заробила на власну квартиру в престижному житловому комплексі, і все це завдяки блогерству. Вона із Житомирської області, з провінційного містечка. Про себе не розповідає, здається, що ображена на батьків. Це її приватна справа. Вона самодостатня і незалежна, вчить цьому інших жінок. Не чекає мани небесної, сама бере від життя все, що захоче. Вона сама ініціювала наші стосунки, хоча на той час зустрічалася з продюсером, Тарасом. Він досі злий на мене. Та хай йому грець!

Від квартири Аніти значно ближче їхати до НК «Експоцентр України». Кінокомпанія «Гуцалопродакшнфільм», де за контрактом я працюю три останні роки, орендує там кілька старих павільйонів ВДНГ, які залишилися з радянських часів. На початку відносин з Анітою я пробував затягнути її до своєї хати на Позняках, теж в новобудові, з панорамними вікнами, сучасним ремонтом, хоч скромнішим. Та вона наполягла, щоб ми зустрічалися тільки в неї. А я звик працювати лише в себе вдома, хоча, здається, яка різниця, де клацати по клавіатурі ноутбука? Врешті-решт домовилися так: в будні, коли ми обоє по вуха зайняті роботою, житимемо і працюватимемо кожен у своїй квартирі, а вихідні, чи коли забажається, проводити разом.

Час пік минув, та транспорту на вулицях міста забагато, доводиться час від часу ледве повзти, особливо при в'їзді на Голосіївський проспект. Не доїжджаючи до площі перед «Експоцентром», роблю лівий поворот і під'їжджаю до шлагбаума. Черговий традиційно підходить до автомобіля, показую йому перепустку, та він заперечливо хитає головою і грізно трясє товстим нотатником в руці:

— Дія вашої перепустки закінчилася. Треба її подовжити.

— Добре, приїду на роботу і подовжу.

— Я не можу вас пропустити на автомобілі. Коли подовжите термін, тоді зможете заїхати на територію.

Хвилин десять псую собі нерви, намагаючись переконати цього довбня, та все марно. Це ж треба так спаскудити ранок! Ох, не подобається мені такий початок дня, дзвіночок до неприємностей. А ще, напевно, Олежик, наш генеральний, внесе і свою лепту в мій настрій. Він це вміє, і причина є — моє запізнення з відпустки на три дні. Повний недобрих передчуттів, я залишаю *Porsche* і проходжу через шлагбаум пішки. Йти мені недалеко, хвилин сім, та не в цьому справа!

Наш офіс міститься в невеликій одноповерховій цегляній будівлі з великою відкритою верандою, колишньому виставковому павільйоні. Тут кабінети керівництва і бухгалтерії. Ми жартома називаємо цю будівлю «стайнею». Зайшовши всередину, опиняюсь у Т-подібному

коридорі і першочергово йду до кавомашини, яка стоїть трохи далі. З цього ритуалу кожен співробітник компанії починає свій день. За винятком генерального — той каву не п'є, береже серце. Перший ковток — і констатую: кава тут гірша, ніж в Аніти. Двері в загальний відділ відчинені, мене помітила помічниця головного продюсера, довгоного білявка Віка, і підійшла ще до того, як допив каву.

— Нарешті з'явився! — Вона дивиться на мене поглядом інквізитора. — Олег Геннадійович кілька днів тебе розшукує, лютує дуже! І Жорик тобою цікавився.

З недавніх часів вона спить з Олегом, і все, що стосується її коханця, сприймає близько до серця. Він два роки як розлучився з дружиною, тому вона плаче надію. Та даремно! Так і хочеться їй сказати: «Залиш надію кожен, хто сюди заходить»⁵.

Жориком поза очі ми називаємо нашого юриста, Георгія Латаняну. Це прізвисько його бісить, виводить з себе, та прилипло міцно.

— Зараз піду до нього, тільки каву доп'ю. А що Жорику потрібно?

— Щось казав щодо твого контракту. Запитай в нього сам.

Хвилину вирішую: піти спочатку до Жорика, а вже потім до генерального, чи навпаки? Перевагу віддаю відвідинам генерального продюсера — він голова всьому, що відбувається в кінокомпанії, міцно тримає важелі в своїх руках. Дуже авторитарний керівник: той, хто не сприймає його правила, довго тут не затримується.

Відчиняю двері до його кабінету. Він не один, за столом сидить кілька незнайомих і знайомих облич, велика компанія. Серед них — мій ворог, Тарас. З кількох почутих на ходу речень розумію, що йде обговорення нашого проекту детективного серіалу і тут зібрався майбутній кістяк тих, хто буде безпосередньо займатися його втіленням у життя. В грудях забракло повітря. Як так? Без мене? Стою, ображено дивлюся на Олега.

Він нервово застерігає:

— Зачекай, Оресте, я зараз зайнятий, що, не бачиш? Потім побалакаємо!

У грудях в мене вибухає, рветься назовні потік гнівних слів. Невже він виставляє мене за двері? Адже це я захищав цей проєкт на телеканалі! Та не хочу з ним сперечатися при цих людях, бо буде гірше. Помічаю на собі тріумфуючий погляд Тараса. Певен, не обійшлося без цієї гниди! Паскудить мені, де тільки може! Не грюкаю

дверима, зачиняю акуратно, та в голові і грудях в мене — буревій. Я намагаюся себе заспокоїти: «Спокійно, хлопче! Спершу треба дізнатися, що трапилося за час моєї відсутності, а вже потім обурюватися і діяти».

Йду до Жорика, розуміючи, що він шукав мене не через те, що скучив за мною.

Він, як юрист, займає одноосібно окрему кімнату, я швидко відчиняю двері і заходжу до нього. Він наче прилип до дисплея ноутбука і полохливо на мене подивився. Що він там видивляється? Невже документи викликають подібну цікавість?

— Вітаю, Георгію!

Я швидко підхожу до нього, але він встигає закрити кришку ноутбука.

— Добре, що зайшов, Оресте. — У нього вигляд сполоханого зайця, та він швидко опановує себе. — Ти у генерального був?

— Заходив, але він зайнятий. Здається, обговорює з кимось новий проєкт. Напевно, не скоро звільниться.

— Тоді я тобі скажу. Твій контракт закінчився разом із попереднім проєктом. Генеральний вирішив новий не розпочинати.

— Що трапилося? А як же проєкт, який замовив телеканал «Терра»? Це ж моє творіння, я його готував!

— Ти був на відпочинку і не знаєш, що угода так і не була підписана телеканалом.

— Коли представляли мою розробку на телеканалі, вона була схвально сприйнята. Тому я із спокійним сумлінням поїхав відпочивати, погодивши все з генеральним. Що сталося?

— Вже після твого від'їзду з телеканалу повідомили, що проєкт серіалу в тому вигляді, в якому він є, їх не задовольняє. Дали свої зауваження і побажання. За твоєї відсутності генеральний продюсер був вимушений запросити іншого сценариста — Петра Приходька. Він переробив тритмент і підготував пілот першої серії. Тепер це зовсім інший проєкт, не той, яким займався ти. З Приходьком підписали контракт, і зараз Петро збирає сценаристів. Чому б тобі не попроситися до нього в команду?

— Де я можу подивитися зауваження і пропозиції каналу? — сухо запитую я.

Мене переповнює злість, я ледве стримуюся. Без мене мене ж і одружили.

— Навіщо це тобі? Вже нічого не можна вдіяти. Ти ж знаєш: якщо Олег вирішив, то змінювати свого розпорядження не буде. До того ж режисер попереднього проєкту на тебе жалівся, казав, що постійно використовуєш трафарети, не маєш креативних ідей, тож генеральний продюсер і вирішив влити «свіжу кров» в новий проєкт.

— Що значить «навіщо це мені»? Мене кинули! І я знаю, з чиєї подачі Олег це зробив — курви Тараса!

— Ти можеш полаятися з Олегом Геннадійовичем, та що цим досягнеш? Якщо поб'єш з ним глечики, він вже ніколи тебе не запросить на роботу. Вважаєш, що з тобою вчинили несправедливо? Доведи зворотне, запропонуй проєкт, який генерального зацікавить.

— Хіба в Києві мало кіностудій? В мене солідне портфоліо сценариста — з руками і ногами відірвуть!

— Тоді чому ти нервуєш? Краще йди до бухгалтерії, тобі гроші нарахували за роботу, хоч проєкт довелося переробляти. Тож Олег Геннадійович ще дуже порядно з тобою вчинив.

Вирішую не чекати, поки Олег знайде для мене час, бо знаю, що свого рішення він не змінить. Впертий як віслик. А лаятися з ним справді не варто. Світ кіно в Україні дуже тісний, всі знають одне одного і волею чи неволею спілкуються. З нового місця роботи обов'язково попередньо з ним зв'яжуться, щоб дістати про мене інформацію.

Мовчки виходжу з кімнати. Історія мого звільнення шита білими нитками, та копатися в ній немає сенсу. Зрозуміло, що все це відбулося з подачі Тараса, його жаги помститися за те, що тепер Аніта не з ним, а зі мною.

Отримавши гроші в бухгалтерії, я повертаюся до автомобіля. «Тепер мені перепустка не потрібна», — проскочила гірка думка, і на душі стало сумно. Запускаю двигун, розвертаюся та їду геть. А ще не дають спокою слова Жорика, що причиною звільнення стало невдоволення якістю моєї роботи сценариста. «Трафарети, немає креативу»... Так сам Олег обмежував мої ініціативи в роботі та гасив мої новації! Зараз є вільний час, от і доведу, що з креативом в мене все добре: підготую власний проєкт детективного серіалу! Ця ідея мені дуже сподобалася.

В тому, що це мені під силу, немає жодних сумнівів. Хоча написати щось оригінальне в жанрі детективу зараз дуже важко.

Їду на СТО і залишаю там *Porsche*. Виставлена сума за фарбування відразу відбиває в мене бажання мати у власності подібний автомобіль. Мені з моєю «ластівкою» комфортніше і дешевше. Додому, на Позняки, дістаюся на замовленому таксі. Відчуваю, що через нервовий стан сьогодні попрацювати за комп'ютером не зможу. Непогано було б трохи розслабитися. Набираю Вовчика, дружбана ще з вишу.

— Вовчик, я повернувся і пропоную зустрітися! Пивасик за мною!

— Оресте, друже, радий тебе чути, та сьогодні в мене не вийде. Пропоную перенести зустріч на вихідні, якщо тебе не завантажать роботою кіношники.

— Не завантажать. Я тепер вільна птаха, розпрощався з продакшн. Добре, тоді до суботи!

Комусь іншому дзвонити немає бажання, краще піду додому, знайду щось цікаве з фільмів і під віскі подивлюся. Після божевільного ритму відпочинку в Індії сьогодні буду відпочивати і релаксувати.

Всього два тижні не був удома, а здається, що пройшло багато часу. Заходжу в квартиру, а вона наче чужа. Немає відчуття повернення до рідних пенатів. Ще й безлад в кімнаті.

«А що інше ти хотів тут побачити? — завібрував внутрішній голос. — Згадай, як поспіхом збирався, ледве не запізнився на реєстрацію в аеропорту “Бориспіль”. Отримав тоді на горіхи від Аніти! І все через цей проєкт, який тепер потрапив до іншого!».

Чого не люблю, то це займатися прибиранням у квартирі. Після цього я нічого не можу знайти, бо поспішаю закінчити і пхаю речі бозна-куди. Та прибирання мені не минути. Ті дві футболки, які з собою не взяв, зім’яті валяються на дивані, дверцята шафи напівприкриті, а на скляному столику, де стоїть пласка панель телевізора, товстий шар пилу. Швидко ж він назбирався. Перед від’їздом я працював вдень і вночі, спішив закінчити роботу. А виявилось — пусте, даремно витрачений час!

Починаю з дорожньої сумки — витягаю з неї речі. В поїздку взяв з собою мінімум речей, не те що Аніта, яка кожен день міняла вбрання. А скільки накупила там сарі, куди вона їх одягатиме? А я проходив всю поїздку в шортах, тільки коли їхав до аеропорту, змінив їх на чиноси. Кидаю брудну одєжу в пралку та виставляю відстрочку старту на ніч — в мене двохзонний лічильник. Порожню сумку ховаю в дзеркальну шафу-антресоль в коридорі.

Поки все. Йду на кухню і варю міцну каву. І все ж сідаю до ноутбука, за яким скучив за час поїздки. Вмикаю його, він швидко завантажується, значно швидше моїх думок. З чого почати? Вічне питання, коли розпочинаєш щось нове. В голові порожнеча, не можу налаштуватися на роботу. Мені потрібно придумати щось по-справжньому оригінальне, захоплююче.

Несподівано лунає вхідний дзвінок. Хто це може бути? Крім Вовчика, ніхто не знає, що я повернувся. Хіба що Олег змінив гнів на ласку й послав за мною?

В голові зажевірла надія, допоки не відчинив двері. На порозі — висока незграбна постать Йосипа, сусіда по сходовому майданчику. Як завжди, він в спортивному костюмі, хоча він і спорт — поняття

несумісні. Ми з ним приятелюємо, дарма що спільних інтересів не маємо. Йосип по натурі справжній одинак, та від цього не страждає.

— Вітаю, Оресте! Почув, як хлопнули твої входні двері, і вирішив зайти привітатися. А також дізнатися твої враження від поїздки!

Він страшенно худий і високий, з незвичайно масивною нижньою щелепою, як у неандертальців. Далеко не красунчик, ще й зі своїми тарганами в голові. На вигляд йому років сорок чи трохи більше.

— Радий тебе бачити, Йосипе. В Індії дуже спекотно і забагато екзотики, від якої починає нудити.

— Так я зайду, чи ти зараз не сам?

Він завмер в очікуванні, намагаючись заглянути мені за спину. Кого він хоче там побачити?

— Проходь, — відступив я від дверей.

Я щиро радію йому. Він звільнив мене від безцільного споглядання на екран ноута, бо ідей поки немає.

В мене простора однокімнатна квартира, на зразок студію: кімната з'єднана з кухнею, розділена лише аркою. Мені це дуже зручно: в будь-яку мить можу приготувати собі каву чи заглянути в холодильник, де завжди тримаю напівфабрикати, які дуже швидко можна приготувати. Побачивши відкритий ноутбук, Йосип знітився:

— Ти працюєш? Я тобі завадив?

— Було бажання, але щось поки не йде. Вночі прилетів, напевно, подіяла зміна кліматичних поясів.

Не вимикаючи ноутбука, нервово зачиняю кришку.

— Бачу, ти не в настрої, чи помиляюся? — Він пильно глянув мені в очі. В нього незвичайні жовті очі. Таке враження, що дивишся в очі змії, хоча він здається дуже добродушною людиною. — Щось трапилося? Чи гедзь тебе в Індії вкусив?

— Гедзі не кусають, а жалять. Нічого особливого не сталося, крім того що я тепер безробітний.

— Ти ба, чого так різко? Ти ж тільки-но валізи з машини дістав?

— Прилетів я вночі, ночував у своєї дівчини, з якою був у поїзді. Вранці поїхав на роботу і дізнався, що моє місце вже зайнято.

— Як це сталося?

— Тобі навіщо? Можливо, це на користь, знайду собі щось краще.

— Хлоп ти з головою, тож обов'язково знайдеш. Не сумніваюся.

— Віскі будеш?

— Оресте, ти забув? Не вживаю я алкоголю, від слова «зовсім».

— Вибач, тепер згадав. А я трохи вип'ю.

Наливши на кухні собі в склянку віскі на два пальці, я повертаюся до сусіда. Йосип — айтишник, працює на якусь закордонну фірму, яка займається іграми і створенням аніме. До офісу фірми, що за тисячі кілометрів звідси, йому, безумовно, ходити не потрібно, головне — своєчасно здавати роботу. Я теж, як сценарист, нібито переважно більшість часу працюю на відстані для кінокомпанії, але це тільки збоку здається, що я можу вільно розпоряджатися своїм часом. Треба бути в постійному контакті з продюсерами, режисерами, які завжди чимось невдоволені і виказують химерні пропозиції, які я повинен втілити в сценарій. Доводилося десятки разів переробляти один і той же сценарій, що, відповідно, позначилося на моїй нервовій системі. А коли починаються зйомки, ти маєш бути біля знімального майданчика, бо в режисера чи оператора раптом виникають нові конгеніальні ідеї, якими просто необхідно доповнити сценарій. Тому різниця між його віддаленою роботою і моєю дуже суттєва.

Вільного часу в Йосипа вдосталь, і він витрачає його на різні психологічні практики по вдосконаленню себе і на читання філософської літератури. Він вживає псилоцибітні гриби для розширення свідомості і мандрування всесвітом під час тріпу⁶. За його словами, вживання галюциногенних грибів дуже допомагає йому в роботі, а також підтримувати здоровий спосіб життя. Хоча на вигляд він не справляє враження здорової людини через зайву худорлявість і блідий колір шкіри. Подумки я його називаю чахликом. Він повністю відмовився від алкоголю, бо «мухомор йому не дозволяє». Якось я теж спробував гриби в мікродозах, розраховуючи, що це допоможе в роботі над сценаріями. Та тільки заробив головний біль і нудоту. Хоча й були якісь незвичні відчуття, але їх приємними не назвеш. Можливо, психodelічні гриби допомагають писати фантастику, але не детективи, де необхідні гострий розум і аналітичне мислення.

— Чим тепер будеш займатися? — співчутливо запитує Йосип, вмошуючись на дивані.

— Праця в кінокомпанії не залишала мені часу на по-справжньому творчу роботу. Генеральний продюсер вирішив за краще і менш ризиковане перекупити давній закордонний проєкт, щоб йому обійшлося за копійки. Ну а потім вже був мій головний біль зробити

з отриманого давнього лайна щось більш-менш привабливе, щоб зацікавити телеканал. Тепер думаю, якщо так склалося, самому написати сценарій детективного серіалу. Сюжет повинен бути бомбезний.

— Ідеї є?

— Окрім бажання, поки нічого немає.

— Спробуй гриби, вони чудово вентилують мізки. Мені точно!

Він, як завжди, почав просувати «грибну» тему.

— Дякую, та поки утримаюся.

Знову дзвінок у входні двері.

— Кого ще принесло? — вголос дивуюся і йду відчиняти двері.

Ти ба! На порозі — Вовчик, та ще й не сам, а в компанії з двома незнайомими дівчатами! Він же жалівся, що дуже зайнятий сьогодні! Тепер зрозуміло, чим і ким! Дівчата симпатичні, довгоногі, у коротких спідницях. Відрізняються між собою тільки кольором волосся і сукнями. Засмагла дівчина з копною рудого колосся була в темно-синій сукні, а дівчина з темно-русявим хвилястим волоссям віддала перевагу білій сукні.

— Сюрпри-и-из! А ми до вас у денний час! — радісно вигукнув довготелесий кирпатий баламут, який за збігом був моїм другом з юності.

У протилежність від Йосипа Вовчик надмірно дебелий, любить випити міцненького, також дівчат і веселі компанії.

— Ти просив, і ми прийшли! — широко розвів він руками.

— Здається, ти казав, що дуже зайнятий, і я на тебе не чекав, — нагадую йому.

Поява Вовчика, та ще й не самого, для мене зараз не на часі. Хоч би заздалегідь подзвонив мені, тоді б я привів до ладу квартиру. Та подітися нікуди, запрошую їх зайти.

— Все тече, все змінюється, тільки кохання — величина постійна.

От взяти мене — я закоханий! — патетично вигукнув мій друг.

— Це в кого ж? — з недовірою запитала дівчина з шикарною копицею рудого волосся.

— У вас, дівчата! Вас так багато в моєму житті, що я не можу вийти із стану постійної закоханості.

— Заходьте, коли прийшли, не стійте на порозі, — нервово кажу я, подумки готовий вбити друга за те, що він не здогадався попередньо

подзвонити. Мені зараз тільки гостей не вистачало.

Проводжу їх до кімнати і знайомлю з Йосипом. Мій сусід дуже знітився, побачивши дівчат і Вовчика. Зразу піднявся і сказав, що в нього багато роботи, і, побажавши усім приємного відпочинку, пішов.

— Якийсь дивний чолов'яга, — зауважила руда.

— Йому більше пасує — пришепелуватий! — додав Вовчик. — У дитинстві я захоплювався романами Жуля Верна. Тож у моїй тодішній уяві божевільний винахідник із «Володаря світу» — це якраз твій сьогоднішній сусід Йосип.

— Він нормальна людина, — встаю я на захист сусіда, — можливо, йому трохи не потрафило із зовнішністю, тому він відлюдкуватий і сором'язливий.

— А ще — мухомороїд! Як такий може бути нормальним? — захихотів Вовчик. — От ми — нормальні!

Дівчата присіли на диван, розглядають мою квартиру, в якій більше безладу, ніж порядку.

— Я тільки сьогодні повернувся додому із поїздки, тому тут...

— Кавардак! — весело закінчив за мене Вовчик. — Орест, як людина творча та неодружена, не звертає уваги на подібні дрібниці. А ми й поготів.

— Як ви зрозуміли із патякання мого друга, мене звуть Орест. А як вас звати?

— Мене Ванда, — сказала руда, — а мою подругу — Аня.

— Дуже приємно. Чим вас пригостити: чаєм чи кавою?

— У нас із собою просекко! — втрутився Вовчик. — Діставай фужери під шампусик. Цукерки теж у нас є.

— А ви справді пишете сценарії художніх фільмів? — запитала руда Ванда. — Розкажіть, які вже зняті за вашими сценаріями?

— Зараз ми принесемо фужери, і я познайомлю вас із своєю фільмографією. А поки ми разом з Вовчиком ходитимемо за фужерами, увімкну вам музику, щоб ви не сумували.

Тягну за собою Вовчика і на кухні йому вичитую:

— Ти що таке твориш? А якщо б у мене була Аніта, а ти прийшов із цими дівчатами? Як би вона на це відреагувала?

— Нормально, вона розумна, а це дар Божий, як і краса, якою Боженька теж її не образив.

— Я втомився з дороги, ледь переступив поріг, з роботи мене звільнили, голова йде обертом від всього цього, — жаліюся йому.

— Маєш вигляд, наче Христос, якого тільки зняли з хреста. Що з тобою, ти, часом, не захворів?

Та в його голосі не відчувається ані крихти співчуття. Аби казати!

— Ніч погано спав, жахіття наснилося, а тут ще й з роботи звільнили, — повторюю я. — Сів писати сюжет нового детективного серіалу, а голова не варить, наче в Індії залишив мізки. Цього мало?

— Відпочинь, і вони запрацюють.

— Сподіваюся на це. Щось останнім часом вони поганенько працюють. Навіть про це мені вказали в колишній кінокомпанії, як на одну з причин мого звільнення.

— Тобі потрібні свіжі ідеї?

— Усім потрібні креативні ідеї.

— Ми живемо в ХХІ столітті, і треба звертатися не до божевільних, що харчуються галюциногенними грибами, як твій сусід, а користуватися сучасними досягненнями. Поспілкуйся з чат-ботом штучного розуму. Всі зараз присіли на це, звертаються до ШІ з найфантастичнішими питаннями. Навіть президент однієї європейської країни взяв робота на ім'я *ION* своїм радником. Звісно, робота не залучають до вирішення державних справ, а тільки для збору й обробки інформації. Хоча хто знає...

— Дякую за ідею.

— У тебе все? Ходімо до дівчат.

Заходимо до них в кімнату, вони про щось між собою тихо розмовляють, при нашій появі замовкають.

— Що за таємниці, дівчата? — весело запитує Вовчик.

— Аня каже, що обличчя Ореста їй знайоме, деś вони з ним перетиналися, — швидко відповідає Ванда.

Аня подивилася на неї з докором.

— Можливо, ви не тільки сценарист, — звертається до мене Ванда, — а ще й знімалися в кіно?

Пильно вдивляюся в Аню. А мені вона незнайома. Не красуня, та в ній є щось таке, що привертає увагу, — якби були знайомі, то пригадав би.

— Я не актор, а зніматися в масовках мені не комільфо.

— А ще Аня відчула дивну енергетику у вашій квартирі, — додала Ванда.

— Аню, ви екстрасенс? — іронічно запитую дівчину.

— Бери вище! — втрутився Вовчик. — Аня в нас — відьма! До речі, вона працює патологоанатомом у морзі.

— Це не зовсім так, — тихо промовила Аня. — Не відьма, а біоенергетик. І я не працюю в морзі, а стажуюсь, бо проходжу інтернатуру. Відьмою вважали мою бабусю, можливо, щось від неї мені передалося. Ви сказали, що тільки-но повернулися здалеку. Якщо це не таємниця, де ви були?

— Два тижні мандрував Індією.

— Певно, привезли звідти якісь сувеніри?

— Ще б пак! Деякі з них дуже цікаві. Наприклад, дудка факіра, якою він гіпнотизує кобр.

— Тепер зрозуміло: серед них є такі, які мають негативну енергетику, її я і відчула.

— Це небезпечно?

— Ні. До речі, факір не гіпнотизує кобру, а використовує так званий метод кнута, який досить жорстокий. Дресируючи кобру, він раз за разом вдаряє її по голові дудкою, таким чином закріплюючи в неї певні рефлекси. Під час виступів кобра не танцює під музику, а стежить за рухами дудки, намагаючись ухилитись, щоб не отримати по голові. Ось чому дудка має негативну енергетику. Не хвилюйтесь, для людини вона зовсім безпечна.

— Цікаво, — промовляю я, а в голові спливає паралельно думка: «Чому б не взяти головним персонажем дівчину-екстрасенса, та ще й патологоанатома?» — А мерці несуть в собі якусь енергетику, якщо ви так тонко її відчуваєте?

— Зі смертю людини майже усі фізіологічні процеси закінчуються, — якимось дивно усміхнулася дівчина. — (Бр-р! Не хотів би закохатися в дівчину, яка в морзі розтинає трупи). — Навіть душа покидає тіло, тому мерць не випромінює енергетики.

— Аня ще вміє ворожити на картах, заглядати в майбутнє і передбачати деякі події в житті, — з гордістю похвалилася руда Ванда, із захопленням дивлячись на подругу.

Складалося враження, що їх поєднує не тільки дружба.

— Може, поворожите мені? — пропоную Ані.

— Це не прохання, а обов'язок перед господарем квартири, — весело підтримав мене Вовчик. — Орест відсьогодні безробітний, і йому треба знати своє найближче майбутнє. Бажано з адресою нової роботи.

— А не злякаєтесь? — З тією самою усмішкою вона глянула на мене. — Коли ворожиш, цим втручаєшся в інше життя. Бо прислів'я «Знав би, де впаду, то соломки підстелив би» не завжди спрацьовує. В більшості випадків знання того, що повинно з тобою статися, не допомагає, а навпаки, може погіршити Долю. Тому основне правило ворожіння — не використовувати карти Таро заради звичайної цікавості, а лише коли конче необхідно.

— Мені справді потрібно, — жартома наполягаю я, — бо зараз топчуся на перехресті життя, не знаю куди йти.

— Тільки не розкладай карти довго, бо шампусик не може чекати, — поквапив Вовчик, маніпулюючи пляшкою з просекко. — Зроби швидко: р-раз — і майбутнє Ореста в шоколаді!

— Добре, використаю дуже простий спосіб, — згодилася дівчина-відьмачка. — Я перетасовую карти, поки Орест задумує щось для нього важливе, затим витягне із колоди три свої карти, які й покажуть, на що йому чекати в найближчому майбутньому і чи здійсняться його сподівання.

— О розумниця Аня, це саме те, що потрібно! — схвалив Вовчик.

Аня дістала із сумочки мішечок із сірої тканини, з якого витягла колоду карт з незвичайними малюнками.

— Це карти Таро Райдера — Вейта, в колоді 78 карт, — почала вона пояснювати. — Вся колода містить у собі 22 Старших аркани, 56 Молодших арканів та дві білі карти. Малі аркани стосуються конкретних проблем повсякденного життя, вашої поточної ситуації. Наприклад, як швидко вам вдасться знайти нову роботу. Якщо витягнете карту Старших арканів, це означає, що зміни будуть більш вагомими, можливо, із серйозними трансформаціями у житті. Наприклад, що роботу ви знайдете в іншій сфері, ніж у тій, де працювали раніше, але досягнете там дуже значних успіхів, які перекроють ваше життя. Отже, ви тягнете одну карту, не відкриваючи, кладете на стіл, аж потім наступну. Так тягнете три карти.

— Зрозумів, — нетерпляче кажу я, тягнучи руку за картою.

— Не поспішайте! Я скажу, коли можна тягнути.

Довгими пальцями з нігтями червоного кольору Аня почала швидко і спритно тасувати колоду — не гірше, ніж круп'є в казино.

Як заворожений, слідкую за її руками, наче вона шулер і я боюся, що вона щось підтасує. Що загадати? Щоб я придумав незвичайний сюжет? Чи, може, щоб вже був сюжет, який одразу схвалять продюсери продакшн? Скільки проєктів на моїй пам'яті лягли навічно спочивати в архівах кінокомпаній! Та несподівано в думках виникла Аніта, промайнули наші стосунки. А це тут до чого? Аніта мені дуже подобається, можливо, я навіть, кохаю її. Проте, коли зустрівся із Софійкою, в мене сумніви щодо кохання до неї не було.

— Тягніть карту! — раптом скомандувала Аня, закінчивши тасувати і простягнувши колоду мені.

Витягую карту зсередини, не поспішаючи кладу на стіл, наче вона справді може вплинути на мою Долю. Потім, по черзі, наступні дві. Кілька довгих секунд панує тиша.

— Відкрийте першу карту, — урочисто промовляє Аня.

Та я не кваплюся, наче цим можу вплинути на ворожіння.

— Оресте, не тягни коняку... сам знаєш за що! — не витримує Вовчик.

Перегортаю карту малюнком вгору, і мене ніби вдарило струмом. На малюнку — темна фігура у каптурі і балахоні, в руках у неї коса.

— Карта «Смерть»! — вигукнула Ванда, показавши, що вона теж знає назви цих карт.

З її реакції і назви карти розумію, що краще б я її не витягав.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ